

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

PIPPA ROSCOE
Po klausimą kas dieną

2022 gegužė-rugpjūtis

Knygute.lt

Pippa Roscoe

**PO KLAUSIMĄ
KAS DIENĄ**

Romanas

Pippa Roscoe,
Playing the Billionaire's Game, 2020
© Pippa Roscoe, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016
© Jurgita Juozaitytė, vertimas iš anglų kalbos, 2021
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2022
ISBN 978-609-03-0804-2

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

1

PIRMASIS TYRĖJAS: Panele Kiting, jūs juk suprantate, kad šis įrašomas pokalbis liks tik galerijoje *Bonnaire* ir advokatas jums nereikalingas?

PANELE KITING: Bijau, kad neįtikinote manęs dėl advokato nebūtinumo.

PIRMASIS TYRĖJAS: Tačiau jūs suprantate mano ką tik pasakytą teiginį?

PANELE KITING: Taip.

PIRMASIS TYRĖJAS: Tuomet, jeigu neprieštaraujate, gal paaiškintumėte, kodėl manote, kad aptariamas paveikslas yra klastotė?

PANELE KITING: Kaip jau sakiau, paveikslas, kurį vertinau Šarjahere, tikrai ne klastotė.

PIRMASIS TYRĖJAS: Bet jūs teigėte, kad paveikslas *Įsimylėjusi moteris* po privačios apžiūros *Bonnaire* dailės galerijoje Londone, pateiktas aukcionui ir sugadintas birželio dvidešimt pirmosios naktį, yra klastotė?

PANELE KITING: (po trumpos pauzės) Taip. Būtent tas paveikslas buvo klastotė.

ANTRASIS TYRĖJAS: Pareiškėte, kad šis paveikslas skiriasi nuo to, kurį vertinote, sertifikavote Šarjahere ir autorystę priskyrete daili-

ninkui Etjenui Djurantezui ir kuris priklauso šeichui Alhamui Abrani?

PANELE KITING: *Taip.*

ANTRASIS TYRĖJAS: *Kodėl?*

PANELE KITING: Todėl, kad aš puikiai išmanau savo darbą.

PIRMASIS TYRĖJAS: Prie to dar grįšime vėliau. Kol kas gal papasakotumėte, kokiomis aplinkybėmis nustatėte, kad sugadintas paveikslas – klastotė?

SIJA KITING SUNKIAI KVĖPAVO dar iki to šaižaus telefono skambučio, išplėšusio ją iš negailestingų nakties košmaro gniaužtų. Ji buvo beveik pralaimėjusi kovą su rankas ir kaklą dusinančiais apsvijusiomis paklodėmis.

Po kelių dienų svarstys, ar ta akimirka buvo pranašiška. Nubudo krečiama baimės jausmo, sustiprėjusio nuo telefone, tvirtai prispaustame prie ausies, suskambusių žodžių.

– Sija, turime bėdą.

Jos širdis taip stipriai sutvaksėjo, kad nepajėgė atsakyti Deividui, Mokslinių tyrimų skyriaus vadovui. Iš dalies dėl to, kad jis buvo gavęs Meno Detektyvo pravardę. Kad ir kaip jai patiko šis akiniuotas ramaus būdo vyras,

galėjo būti tik viena priežastis, kodėl jis skambino.

- Abrani paveikslas. Jis sugadintas.

Sija švystelėjo užklotą nuo savęs ir nusibraukė plaukus nuo veido. Suvokimas, kad buvo sugadintas nuostabus meno kūrinys, galiausiai prasiskverbė pro jos nakties košmaro šydą.

- Kaip?

- Regis, galerijoje įvyko kažkoks konfliktas.

- Galerijose niekas nesikivirčia, - sutrikusi atsakė. Dirstelėjo į laikrodį greta lovos. Buvo antra valanda. Ar jis sakė, kad paveikslas tik sugadintas? Jeigu taip, kodėl tada Deividas jai skambina?

- Šiąnakt tai nutiko. O paveikslas... yra bėda. Ar galėtum dėl manęs atvažiuoti ir į jį pažiūrėti? Kažkas ne taip.

Visą kelią nuo nedidelio studijos stiliaus buto Arčvėjaus dalyje iki galerijos Gudž gatvėje Sijos širdis pulsavo baime. Tokia, kuri pranašavo karjeros baigtį. Deividas lygiai taip galėjo pranešti, kad prasidėjo pasaulio pabaiga. Nes žodžiai *kažkas ne taip* galėjo reikšti tik vieną. Metro vagonams lekiant bėgiais, dundėjo vienintelė mintis.

Tai ne klastotė. Tai ne klastotė. Tai ne klastotė.

Negalėjo būti. Paveikslas, kurį prieš du mėnesius vertino Šarjahere, buvo ne klastotė – ji du, tris kartus viską patikrino. Kaip visada. *Privalo* taip elgtis.

Sija užgniauzė kylančią pykinimo bangą. Ne vienam meno vertintojui yra pasitaikiusi viena ar net kelios klastotės. Kad ir kaip gerai pasirengę būtų meno vertintojai, sukčiai buvo sumanesni, labiau atsidavę, daugiau įdėdavo darbo. Privalėjo tokie būti, kad gautų didesnę atlygį. Tokios niūrios mintys sukosi Sijos galvoje. Bent jau kol sukčiai įklius.

Sija mintimis nuskriejo į tą metą, kai paskutinį kartą matė savo tėvą kalėjime. Prisiminė, kaip jis žvelgė į ją iš už kitos stalo pusės Briks-tono kalėjimo lankymo kambaryje, sužvilgusias jo akis, kiek į šoną pakrypusį kūną. Sija nenoromis susimąstė, ar jis tyčia stengėsi atrodyti kaip Vermejeris. Tarsi viskas jo gyvenime – ir *jos* – būtų buvę klastotė.

Tai ne klastotė. Tai ne klastotė. Tai ne klastotė.

Ji peržiūrėjo vertinimą. Tada kiek skubėjo, nes pavadavo paskutinę minutę susirgusį Šyną

Džonsoną. Net ir dabar jautė lengvą kaltės dilgtelėjimą dėl džiugesio, kurį išgyveno, kai ją pasirinko jį pakeisti, *ir* dėl visai nekilnaus įsitikinimo, kad jo negalavimas gali būti susijęs su alkoholiu.

Kad ir kokia profesionali, dėmesinga, preciziška bei pastabi detalėms buvo, jos niekada nesirinkdavo tokiems vertinimams kaip šis. Iš pradžių ji tai aiškino tuo, kad yra naujokė. Tada pradėjo įtarti apėmus paranoją. Po trejų metų vis dar nesulaukė svarbių darbų. Buvo priversta pripažinti, kad jos – o tiksliau, *tėvo* – reputacija meta šešėlį visam jos gyvenimui.

Todėl nėrėsi iš kailio, kad šis vertinimas būtų *nepriekaištingas*. Į rūmus Šarjahere atvyko iš Atėnų, kur savo draugams Selijai d'Argent ir Lukui Lordžiui padėjo organizuoti aukcioną, surinkusį neįsivaizduojamą sumą labdarai. Nejau taip buvo apsvaigusi dėl savo indėlio į aukcioną, kad kažką praleido rūmuose? Mergina papurtė galvą ir pastebėjo, kaip tokį neįprastai ankstyvą metą vyptelėjo vienas pakeleivis.

Ne, ji kruopščiai atliko visus vertinimo etapus: parašas, menininko braižas, dažai, drobė. Išėmė paveikslą iš rėmų ir patikrino pagrindą. Visos detalės atitiko – dažų sluoksniai ir jų sto-

ris, apžiūra ultravioletine šviesa irgi nieko nepageidaujamo neparodė.

Kaip ir jos nuojauta. Įgimti instinktai sakė, kad prieš jos akis – originalus Etjeno Djurantezo, vieno žymiausių XX amžiaus menininkų, kūrinys. Sijai nė kiek nerūpėjo, kad paveikslas bus parduotas daugiau nei už šimtą milijonų svarų sterlingų. Jai buvo nesvarbu ir tai, kas paklos už jį tokią sumą. Visas dėmesys buvo sutelktas tik į patį kūrinį.

Iš paveikslo žvelgė nepažįstamoji, veide atsispindėjo vidinis žinojimas, toks pat nenusakomas kaip Mona Lizos. Užslėpta šypsena labai derėjo prie pavadinimo – *Įsimylėjusi moteris*. Tamsių ilgų plaukų banga padarė įspūdį net Sijai, kurios pačios plaukų kupeta lyg iš Ticiano paveikslų buvo pastebima iš tolo, todėl dažniausiai ji nešiojo juos susuktus į kuodą prie pat kaklo. Rausvai padažytos moters lūpos spinduliavo išdidumą, ne aroganciją, ne pasitikėjimą, ne apsimestinę bravūrą. Tai tik kurstė Sijos norą pažinti paslaptinę moterį. Kad suprastų, iš kur kyla jos susižavėjimas modeliu, o ne dailininku.

Sija taip atidžiai ištyrinėjo paveikslą, kad jis nieku gyvu negalėjo būti klastotė. Parašas, individualus braižas, dažai, drobė... mintyse ji

vis kartojo vertinimo žingsnius. Dar meno kūrinio savininkų istorija.

Akimirką jai užgniauzė kvapą. Jos niekas neinformavo, kas buvo paveikslas savininkai. Jos vadovas pranešė, kad nereikia tuo domėtis, nes visi popieriai jau perduoti Šynui. Pradėjusi dvejoti neįprasta įvykių eiga, vėl išgirdavusi tai – atodūsj.

Trejus metus dirbdama *Bonnaire* girdėdavo jį nuolat. Beveik matė prieš akis savo vadovą. Kankinamą antsvorio, raudonskruostį ir visada lengvai suprakaitavusį. Tas vaikiną buvo lyg tikras senų berniukų klubo atstovas. Toks atodūsis įprastai reiškia netrukus nuskambėsiantį pamokslą apie jos jaunystę, lytį, išvaizdą ir nepatyrimą.

Ausyse užiantis įtūžis beveik užgožė jo nusiylimą dėl to, jog turėjo jai priminti apie išskirtinę galimybę, todėl, užuot iš musės dariusi dramblių, ji verčiau laikytų liežuvį už dantų. Taip, jis beveik taip ir pasakė.

Dabar, kai traukinys pasiekė Gudž stotelę, ji mintyse karšė sau kailį, kad pasidavė tēkmei, o ne rēmėsi savo nuojuata. Nepasitikėjo *savi mi*.

Stipriai susiautė palta, kad pasislėptų nuo

nejprastai šalto vėjo, ir patraukė pro maisto išsinešti dėžes ir juodus šiukšlių maišus link galinio įėjimo į galeriją *Bonnaire*. Perbraukė saugumo kortele per elegantišką juodą skaitytuvą ir truktelėjo sunkias metalines duris.

Įprastai antrą valandą keturiasdešimt dvi minutės paryčiui baltai dažyti kabinetai būdavo beveik tušti. Šiąnakt čia sukosi mažiausiai penkiolika darbuotojų. Už stiklinių susitikimų kambarių durų matė bent du kompanijos vadovus. Vienas jų rėkė į telefono ragelį. Net iš tokio atstumo girdėjosi pikti žodžiai.

Nėrė į laiptinę, vesiančią ją tris aukštus po žeme į didžiulę laboratoriją per visą aukštą. Kulniukai pašėlusiai kaukšėjo į betono laiptus. Ji skuodė ten, kur žinojo rasianti Deividą ir paveikslą.

Nekreipė dėmesio į laborantų žvilgsnius. Ėjo tikslingai prie ilgo suolo, kuriuo Deividas naudodavosi. Metė akį į rentgeno kambarį patalpos gale – raudona lemputė nešvietė, tad aparatas neįjungtas.

Deividas sėdėjo prie kompiuterio: atidžiai tyrinėjo infraraudonųjų ir ultravioletinių spindulių išgautus vaizdus. Tada pažvelgė į rentgeno nuotrauką. Vos ją pastebėjo, paskubomis liepė pasitraukti keliems technikams, palinkusiems

prie jo virš sugadinto paveikslu, ir pasikvietė Sija.

Kai tik Sija pamatė paveikslą, iš jos lūpų išsiveržė netramdomas atodūsis. Pirmą reakcija – siaubas ir sukrėtimas. Visą paveikslą vagojo raudoni į vyną panašūs dryžiai. Tiesa, alkoholis jau ėmė maišytis su dažais. Kadaisė buvusios varnos juodumo plaukų sruogos sruvo per blyškius skruostus, o ilgas sidabro vėrinys, kurį segėjo *Įsimylėjusi moteris*, dabar išsiliejo iki pat paveikslu rėmo. To tikrai nebūtų nutikę, jeigu šis paveikslas būtų buvęs originalas. Tikras meno kūrinys. Tas, kurį įvertino daugiau nei šimtu milijonų svarų sterlingų.

– Čia klastotė.

– Taip.

Mergina susmuko kėdėje priešais paveikslą.

– Vertinau ne šį paveikslą. Deividai... ne šį. Nebūčiau taip suklydusi. Ar tikrinai mano ankstesnes nuotraukas?

Deividas kiek patylėjo, o tada palinko virš stalo ir niūriai į ją pažvelgė.

– Aš... man nesuteikė priegios prie tavo medžiagos.

– Bet tai... – Sija atsiduso. – Kaip tada gali remtis pirminiu vertinimu?

- Sija, paklausyk. Manau, tau nederėtų to žinoti...

Sija nebegirdėjo, ką sako Deividas. Ji spoksojo į mažą vaizdo įrašo langelį jo kompiuterio ekrano apačioje.

- Kas čia?

Deividas metė į ją susirūpinusį žvilgsnį ir tada nukreipė akis į ekraną.

- Apsaugos filmuota medžiaga per konfliktą. Regis, du vaikinai susistumdė prie pat paveikslų.

Sija net nepajuto, kaip jos ranka pakilo ir pirštai užspaudė lūpas stebint, kaip vyrai ima grumtis ir taurė vyno skrieja tiesiai į paveikslą.

- Ar čia Savjoras Sabatinis?

- Taip. Ir jo brolis Santo.

Mergina sutramdė ją apėmusį šoką. Brolius Sabatinius labiau tikėtina pamatyti ant skandalingo žurnalo viršelio nei apsaugos filmuotoje medžiagoje. Žalos dydis paveikslui, parduėjui ir galerijai darėsi sunkiai suvokiamas.

- Gal galėtum truputį atsukti? - paprašė Deivido. Kažkas jai kėlė nerimą, tik Sija nebuvo tikra, kas. Ji dar kelis kartus peržiūrėjo įrašą - štai vynas liejasi ant paveikslų, visu kūnu sudreba ne tik broliai Sabatiniai, bet ir galerijos

lankytojai. Visi pasuka galvas ir su siaubu stebi, kaip niokojamas toks brangus... kūrinys...

Štai ir vėl. Vienintelis žmogus nepasuko galvos. Lyg vairuotojas, važiuojantis pro avarijos vietą, ištiesęs kaklą, jis atsuko nugarą ir ramiai gurkštelėjo. Sijai pasidingojo, kad jo veidu slystelėjo šypsenos šešėlis.

Tokį vyrą būtų pažinusi bet kur. Kaip bet kuri kita energinga ir geidulinga moteris. Ir nesvarbu, jas traukia blogos reputacijos milijonieriai ar ne.

PIRMASIS TYRĖJAS: Taigi jūs iškart įtarėte Sebastianą Rohaną de Lueną?

PANELE KITING: Šeicho Alhamo Abrani nurodymai buvo labai aiškūs. Paveikslo nieku gyvu negalima parduoti Sebas... ponui Rohanui de Luenui. Per pastaruosius dešimt metų jis ne kartą siūlėsi nupirkti kūrinį. Visi pasiūlymai buvo smarkiai dosnesni nei prašoma kaina, tačiau pirkėjas kaskart sulaukdavo neigiamo atsakymo.

ANTRASIS TYRĖJAS: Ponas Rohanas de Luenas yra kunigaikštis, tiesa?

PANELE KITING: Jo tėvas, iki atimant žemes, buvo Ispanijos Geteno kunigaikštis....